

Малкия герой

— Боже мой, колко жално, че не съм живял по-рано! — се провикна Том. Той тъкмо бе прочел една книга, в която се говореше за рицари и герои, които в старо време ходели по белия свят, убивали змейове, освобождавали робини от тежко робство.

— Колко прекрасно би било; си — мислеше той. — да нося брѝня, да имам дълго копие, и да езда дивен кон. Но сега, за нещастие няма змейове, и рицарите носят черни костюми, като обикновени хора. Колко е жално, че не съм живял по-рано!

Том бе съвсем обикновено момче; малоръстеч за своите години и доста дребничък. Косите му бяха червени шръкнали и неговото открито весело лице бе цяло покрито с пролетничета.

Той се прозевна, изтегна се и погледна през прозореца. Слънцето силно светеше в стаята, листата потлеждаха в прозорецът и тихо шепнеха, сякаш говореха:

— Излез, излез на полето! Виж какъв е чуден ден! Забрави ти старите герои и злите змейове! Ела при нас да си поиграеш.

Том, сякаш, разбра всичко това. Той скокна от стола, надяна шапката си, качи се на велосипеда си и се спусна надолу по пътя към селото, като караше неимоверно бърже.

В селото царуваше голяма тишина. Дюканджиите пиеха кафето си, учениците бяха отишли към полето да играят. Нито един човек не се мяркаше наоколо, освен няколко слугини, които бутаха детски колички, и малки деца, които вървяха с тях заедно.

Припускайки така с велосипеда си, Том изведнаж съгледа в далечината един кон, който тичаше срещу него, така бързо, като че искаше да се надприпуска с вятра.

Коня тичаше без ездач. Очите му изпущаха искри. Той дишаше бързо и юздата му се развяваше отпусната свободно.

Тъкмо в тая минута едно момиченце искаше да премине на отзадната страна на улицата. Коня приближа-